

bi ga ne čul nikdo, če se odsloni tudi v najbolj tihi noči, ko slišiš celó netopirja v zraku.

Tisto noč pa je bil ondu strašen krik; z okna se je čul klic na pomoč — zakaj napovedal se je Ocvirkovi Neži duh Draganovega Janeza. In s kolcem je skakal stari Ocvirek okrog pohišja in tolažil prestrašeno svojo Nežo, da je pregnal napoved, če je le že kdo katero. Predno pa je zlezal tisto jutro mesec za Borovje, podil je stari Dragan mlado svojo kobilico proti mestu; zakaj prepričati se je hotel, ali se je res ponesrečil njega Janez, da se oglašá njegov krvni duh.

V tem pa je ležal naš znanec v domači listnici in tipal in ogledaval, koliko mu je napravil škode kolec starega Ocvirka, ker ga je takó brezsrčno izdala njegova Neža.

Šele ko se zdani, prepriča se Janez, da je rdeče pobarvan po vsem životu, da je rdeče pobarvana njega cesarska obleka in da je kriva samó tista nesrečna kad, napolnjena z barvo, če se ga je prestrašila Neža in ga imela za — smrtno napoved.

Kaj so poročili v mestu staremu Draganu in kakó sta se pogodila naš Janez in stari Ocvirek za tiste batine, ki so bile namenjene njega smrtni napovedi, in ali je Ocvirkova Neža še kdàj izdala nočno napoved, tega ne vemo. Gotovo pa je, da stara Draganka ni več pošljala klobas svojemu sinu k vojakom, pri katerih je potem dolgih osem let zvesto in udano cesarja služil.



Mrak.

Mrak zemljó ovija,
Zvezda se užiga,
Dim tenák od hiše
Do neba se dviga.

Kadar žalost kruta
Srce mi obhaja,
V njem budim molitev,
Ki k nebesom vstaja.

Rástislav.



Sence.

Sence legajo po zemlji,
Vedno bolj temné,
In naposled v noč skrivnostno
Zvezde zagoré.

Moje dni odeva v tème
Čas mi neugnau,
Da naposled v žitje trudno
Sine zadnji dan!

Rástislav.

